

Sygn. akt VI Gz 121/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rzasa (spr.)

Sędziowie: SO Barbara Frankowska

SO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa : (...) (M.) Spółka z o.o. w M.

przeciwko: Z. B.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności pkt 6 ugody sądowej zawartej na rozprawie w dniu 20 grudnia 2012r. w sprawie sygn. akt V GC 7/12

postanawia: oddalić zażalenie.

Sygn. akt VI Gz 121/ 14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 2 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu V Wydział Gospodarczy, sygn. akt V GC 7/12 na wniosek wierzyciela radcy prawnego mgr A. G. z dnia 27 września 2013 r. (data prezentaty) nadał klauzulę wykonalności ugodzie sądowej zawartej w dniu 20 grudnia 2012 r. w zakresie punktu 6 niniejszej ugody tj. w zakresie zobowiązania pozwanego do zapłacenia na rzecz pełnomocnika powoda - radcy prawnego A. G. kwoty 3.600,00 zł tytułem wynagrodzenia, w terminie do dnia 1 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy stwierdzając, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności dotyczy ugody sądowej zawartej w toku procesu w dniu 20 grudnia 2013 r., wniosek ten w zakresie pkt 6 ugody uwzględnił. Wskazał ponadto, że nadanie klauzuli wykonalności może nastąpić na żądanie wierzyciela uprawnionego do dochodzenia wierzytelności stwierdzonej tytułem egzekucyjnym. Wierzycielem tym była A. G., bowiem jak wskazał Sąd I instancji treść ugody zawartej przez strony kreuje zobowiązanie pozwanego do zapłaty na jej rzecz kwoty wynagrodzenia radcy prawnego. Ugoda o powyższej treści zdaniem Sądu Rejonowego była dopuszczalna – nie była niezgodna z prawem, sprzeczna z zasadami współżycia społecznego i nie zmierzała do obejścia prawa – zgodnie z brzmieniem art. 479¹⁴ § 2 k.p.c. obowiązującym w dacie wniesienia pozwu w sprawie. W ocenie Sądu I instancji oczywistym jest, że pełnomocnikowi strony będącemu radcą prawnym przysługuje wynagrodzenie z tytułu prowadzonego postępowania a w treści zawartej ugody strony mogą określić termin jego zapłaty i kwotę w sposób dowolny, taki jaki zostanie uzgodniony.

Ponadto w rozpoznawanym przypadku strony określiły także, iż wynagrodzenie to zostanie zapłacone nie stronie a bezpośrednio jej pełnomocnikowi, co w ocenie Sądu Rejonowego także jest dopuszczalne i racjonalnie uzasadnione gdyż pozwala pełnomocnikowi uzyskać je wcześniej bo bez pośredników i samemu kontrolować fakt jego wpłaty lub jej braku. Zawierając ugodę tej treści pełnomocnik staje się podmiotem uprawnionym do otrzymania uzgodnionej kwoty – wierzycielem i jako taki może domagać się w swym własnym imieniu nadania klauzuli wykonalności zawartej ugodzie. Kierując się powyższym, zdaniem Sądu I instancji wniosek o nadanie klauzuli wykonalności zasługiwał na uwzględnienie w całości w oparciu o treść przepisu art. 782 § 1 zd. 1 k.p.c.

Pismem z dnia 18 listopada 2013 r. (data prezentaty) pozwany wniósł zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności punktowi 6 ugody sądowej z dnia 20 grudnia 2012 r. wnosząc o zmianę przedmiotowego postanowienia i oddalenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w zakresie punktu 6 ugody sądowej z dnia 20 grudnia 2012 r., a także o zasądzenie kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanego od powoda.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie następujących przepisów:

1. art. 777 § 1 pkt. 3 w zw. z art. 776 k.p.c. a to poprzez nienależyte przyjęcie, iż ugodzie sądowej zawartej dnia 20 grudnia 2013 r. w zakresie punktu 6 należało nadać klauzulę wykonalności w sytuacji gdy radca prawny A. G. nie posiada legitymacji procesowej w niniejszej sprawie, bowiem nie jest stroną procesu, zaś przyjęte przez pozwanego zobowiązanie z punktu 6 ugody nie dotyczyło obowiązku zapłaty na rzecz strony powodowej – (...) (M.) Sp. z o.o. mającej być wnioskodawcą w postępowaniu klauzulowym.

2. art. 223 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. a to poprzez nienależyte przyjęcie, iż ugoda sądowa zawarta między stronami tj. (...) Sp. z ograniczoną odpowiedzialnością w M. a pozwanym Z. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. w zakresie punktu 6 jest zgodna z prawem, bowiem radca prawny A. G. nie jest stroną postępowania ugodowego, zatem zapis ugody sądowej w punkcie 6 jest niezgodny z prawem.

Pozwany podniósł również zarzut spełnienia świadczeń wynikających z ugody w całości.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący zarzucił, że nie sposób zgodzić się z nadaniem przez Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu klauzuli wykonalności punktowi 6 ugody sądowej z następujących względów. Pozwany wskazuje, że w pierwszej kolejności należy podnieść zarzut, iż radca prawny A. G. nie jest stroną procesu, a co za tym idzie nie można w ugodzie zawrzeć postanowienia dotyczącego wynagrodzenia radcy prawnego, bowiem nie jest to zobowiązanie względem spółki jakie przysługiwało pozwanemu. Pozwany przywołując treść punktu 6 ugody sądowej z dnia 20 grudnia 2012 r. naprowadza, iż wykonanie zobowiązania wynikającego z w/w pkt 6 byłoby sprzeczne z prawem, bowiem dokonanie zapłaty na rzecz radcy prawnego, który nie jest stroną procesu jest bezpodstawne z uwagi na brak stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwanego z radcą prawnym A. G.. Mając na uwadze powyższe zdaniem skarżącego nadanie klauzuli wykonalności w zakresie punktu 6 ugody jest bezprawne, bowiem radca prawny nie posiada legitymacji procesowej w niniejszej sprawie z uwagi na fakt, że nie jest stroną postępowania ugodowego.

Dodatkowo pozwany podniósł, iż spełnił swe wszystkie zobowiązania wynikające z treści ugody sądowej. W takiej sytuacji, jak podnosi pozwany brak było przesłanek do orzeczenia w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności albowiem roszczenie wygasło wobec spełnienia przez pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 777 § 1 pkt 1) kpc tytułami egzekucyjnymi są m.in. orzeczenie sądu prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu, jak również ugoda zawarta przed sądem.

W niniejszej sprawie strony zawarły ugodę przed sądem w dniu 20 grudnia 2012r. – co wynika z protokołu rozprawy w sprawie sygn. akt V GC 7/12. W pkt 6 ugody strony ustaliły, że pozwany zobowiązuje się w terminie do dnia 1 sierpnia

2013r. zapłacić na rzecz pełnomocnika powoda radcy prawnego A. G. kwotę 3.600 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego.

Stosownie do art. 782 § 1 kpc klauzulę wykonalności nadaje sąd jednoosobowo na wniosek wierzyciela.

Mając na uwadze treść powyższego przepisu oraz ustalenia stron zawarte w pkt 6 ugody należy przyjąć, że w tym przypadku wierzycielem z ugody była A. G. bowiem pozwany zobowiązał się wprost do zapłaty na jej rzecz kwoty wynagrodzenia radcy prawnego. Strony przewidziały w ugodzie, że wynagrodzenie to zostanie zapłacone nie stronie a bezpośrednio jej pełnomocnikowi – co było dopuszczalne jak prawidłowo uznał Sąd I instancji.

Nie zasługują więc na uwzględnienie zarzuty pozwanego, że radca prawny nie jest stroną postępowania ugodowego skoro strony ustaliły w ugodzie, i co nie było sprzeczne z prawem, że pozwany wynagrodzenie przysługujące radcy prawnemu zapłaci bezpośrednio temu radcy prawnemu - A. G..

Jak wynika z art. 109 § 1 kpc roszczenie o zwrot kosztów wygasa, jeśli strona najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia nie złoży sądowi spisu kosztów albo nie zgłosi wniosku o przyznanie kosztów wg norm przepisanych. Z przytoczonego przepisu wynika więc zakaz wytaczania powództwa o koszty jeżeli nie zostaną zgłoszone we właściwym czasie. Przemawia to dodatkowo za tym, że strony w sposób prawidłowy wskazały w ugodzie zwrot kosztów a ustalenie, że jego zapłata nastąpi bezpośrednio na rzecz pełnomocnika powoda nie jest sprzeczne z obowiązującymi przepisami postępowania.

Podniesiony przez pozwanego zarzut dotyczący spełnienia wszystkich zobowiązań wynikających z ugody nie jest istotny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ponieważ w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności sąd tego nie bada, a ewentualnie roszczenia w tym zakresie mogą być podniesione w powództwie przeciwegzekucyjnym.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał zarzuty pozwanego za bezzasadne i orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 w związku z art. 397 § 2 kpc.